

Вера Борисова

Най-добрият приятел

Външната врата се хлопна и Виктор се подаде иззад ъгъла на малката кухничка. Беше Александра, която още с влизането захвърли багажа си до вратата и уморено се довлече до дневната.

Виктор и Александра живееха заедно вече повече от две години в един малък апартамент, чийто наем си делеяха на половина. Бяха се срещнали, докато и двамата търсеха квартира във Варна, където бяха студенти. И Виктор и Александра бяха харесали много апартаментчето, а собственичката не знаеше на кого от двамата да го даде. Ето защо накрая ги събра и ги остави сами да решат кой да го вземе и кой ще се откаже. Когато обаче двамата отидоха, никой не пожела да отстъпи и така решиха, че ще е най-честно да го наемат заедно, разделяйки си общата сума.

От тогава до сега нещата се бяха променили много, Алекс и Виктор бяха станали добри приятели, които споделяха всичко помежду си. Често ходеха в една компания и учеха заедно за изпити. Съжителството им се беше оказало върховно.

– Май е имало някакви проблеми, а? – внимателно се обади Виктор, докато почистваше сътворената от него поразия.

Алекс се беше проснала на дивана и по умореното ѝ и раздражено изражение, той ясно можеше да разбере, че срещата ѝ с Николай – приятелят ѝ, с когото трябваше да скъса, не е преминала никак благоприятно. Тя само въздъхна уморено, а после се обърна назад към него, заставайки на колена на дивана и подпирайки лакти на облегалката.

– Проклето да е копелето, писна ми от него! Отдых на срещата на време, от началото до края бях мила и внимателна само и само да не нараня чувствата му, а той накрая се развика така, че цялото кафене разбра, че късам с него и че съм била уличница, използвачка и не знам още каква!

Виктор се усмихна леко и това я ядоса още повече.

– Би ли ми казал какво толкова смешно намираш в цялата работа? – обади се тя бясна.

– Нищо – бързо отвърна той.

– Не, не се притеснявай, кажи си! – продължи все така сприхаво тя.

– Ами...нали те знам колко мила и внимателна си по принцип – усмихна се още по-широко той.

– Виж, Виктор, в момента съм бясна и не ми е до преценка на отвратителния ми характер – обади се вече по-унила тя – Донякъде съм и малко отчаяна. Има моменти, в които решавам, че си попаднал на точния човек, че той е за теб и дори не можеш да си представиш какво би

бил животът ти без него. До скоро мислех си, че Николай е този, когото от дълго време търся, а се оказа, че той е поредният скапаняк! Не знаеш какво ми е в момента, така че моля те, само не се заяждай с мен!

– Аз, да се заяждам? – той повдигна вежди – Нищо подобно, но извинявай, ако съм те обидил. Наистина съжалявам за това, което се случи между вас накрая.

– Нима, а аз останах с впечатлението, че се радваш? – разсеяно вметна Алекс.

Виктор не отговори. За момент изражението му се промени. Той остана неподвижен, а

после тихо попита:

– Защо да се радвам?

– Просто се шегувам – усмихна се тя – Не стой там като паметник, а ми дай една прегръдка,

не виждаш ли, че съм пред нервна криза!

Виктор се усмихна и се приближи към нея, притисна я до себе си за кратко, а после бързо се отдалечи към малкия бокс, който представляваше кухнята.

– Ммм, така е по-добре – насили се да се развесели Алекс – Ти над какво се трудиш този

път? Още от входа мирише на нещо наистина вкусно.

– Мъча се да правя лазаня, не знам дали въобще ще излезе нещо – отговори ѝ той, без да я

поглежда, защото бе вперил поглед през стъклото на фурната – Стефан ми каза как се приготвя и реших да се опитам.

– Онзи Стефан, който работеше в ресторанта, нали? – попита тя, вече зад гърба му.

– Точно той.

– Ти не ходеше ли със сестра му? – продължи разпита си тя.

– Да – малко колебливо отвърна Виктор.

– Господи, ужасен си! – накрая възкликна Алекс – Аз ти споделям всичко за себе си, а ти не

обелваш и думичка. От както ме запозна съвсем инцидентно с това момиче, дори не съм те чувала да говориш за нея!

Виктор продължи да се разхожда насам-натам из кухнята, дооправяйки нещата и връщайки всичко на мястото му. Най-накрая проговори:

– Всъщност, не е вярно. Аз ти споделям всичко, като изключим отношенията ми с приятелките.

– А за какво мислиш питам аз, за майка ти ли?

– Аз не съм като теб, Алекс, не ми е приятно да обсъждам тази тема и толкова! – ядоса се той.

– Добре де, добре! – примири се накрая тя – Просто си мислех, че аз прекалено много те

товаря с моите проблеми, а ти не ми се оплакваш от нищо. Мислех, че ако ми разкажеш за твоите неприятности или липса на такива, всичко ще си е както трябва. Но щом не ти се говори за това, добре, няма да ти досаждам повече.

– Разбира се, че не ми досаждаш! – усмихна се Виктор и леко я перна по нослето – А сега по-добре върви се преоблечи, защото лазанята май е готова и ще е по-вкусна, ако я консумираме още топла.

– Консумираме? – Алекс го погледна въпросително – От къде такъв речник у теб?

Виктор само се усмихна, но не каза нищо.

Вечерта двамата се храниха заедно и Алекс отрупваше приятеля си с похвали за страхотната лазаня.

– Готвиш прекрасно, Виктор! Знаеш ли трябва да се омъжа за теб, няма нищо по-хубаво от съпруг, който готви така добре!

– Ами да се оженим тогава – усмихнат отвърна той – Какво ще кажеш за събота? Свободна ли си тогава?

– Събота? – замисли се тя, сякаш прехвърляше наум графика си за седмицата – Събота е добре. Просто ще забегнем в Лас Вегас и тайно ще се оженим. Майка ми ще откачи – тя изведнъж се въодушеви от идеята – Хайде да го направим! Ще бъде наистина забавно.

Виктор се загледа в очите ѝ, защото те бяха изпълнени с ентузиазъм. Алекс обаче продължи да се храни и изоставиха темата. Когато привършиха с вечерята, двамата се преместиха на дивана, за да погледат малко телевизия. Времето навън беше ужасно и на никой не му се излизаше. Страшен студ беше свил точно тази седмица. Ето защо Алекс и Виктор решиха да не ходят никъде, а вместо това си пуснаха някакъв филм. Скоро обаче разбраха, че въобще не го бива и загубиха всякакъв интерес. Дори Виктор на няколко пъти се разходи по каналите, но безрезултатно, тъй като не успя да намери нищо по-различно.

Алекс се облегна на рамото му, защото се чувстваше адски изморена, но все още беше твърде рано, за да си ляга. В момента, в който се докосна до него обаче, тя усети, че той целият се стегна и сякаш дори леко се отдръпна. Това я накара рязко да се изправи и да го погледне настоятелно.

– Виктор, има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

– Не, защо? – разсеяно отвърна той, без дори да отмества поглед от телевизора.

– Ами, не знам. Струваш ми се... малко студен напоследък.

– Студен ли?

– Ами да, имам чувството, че ме отбягваш. Каж ми ако, близостта ми ти е неприятна.

Виктор най-после се обърна с лице към нея, но Алекс веднага забеляза, че на него не беше изписано опровержение на това, което беше казала.

– Говориш групости! Как може да ми е неприятно?

Той отново се обърна към екрана и с това разговорът беше приключен. Само че на Алекс не

й стана по-добре, въпреки думите му. Той отрече, но на лицето му беше изписано, че е познала причината.

Тя отново се облегна, но този път не на него, а назад и се замисли, защо напоследък Виктор се държеше толкова надменно с нея. Беше го наранила по някакъв начин или какво? Отговори на въпросите в главата ѝ обаче въобще не се появяваха. Скоро умората надви тревожните ѝ мисли и тя заспа.

Виктор се мъчи да симулира интерес към филма още около половин час, но нямаше как да разбере, че усилията му са били напразни, тъй като Алекс отдавна спеше. Скоро обаче и той беше победен от съня и без да усети, отпусна глава унесен.

Не знаеше колко време е прекарал така, но го събуди нещо топло, притиснало се към него. Отвори очи изненадан и видя, че Алекс отново се беше сгушила до него и говореше нещо на сън. Лицето ѝ беше точно до неговото, а с едната си ръка тя го беше прегърнала. Беше толкова близо до него, че можеше да усети дишането ѝ. Без дори да осъзнава, тя говореше нещо на сън. Беше сигурен, че чу името си. Заслуша се повнимателно, но не можа да разбере нищо повече. Пък и тя каза всичко много бързо, след което отново се успокои. Виктор направи опит да се отдръпне, знаеше, че трябва да се отдръпне, но този път тялото му изневери. Този път ръцете му не се подчиниха и се обвиха около Алекс, галейки я нежно по гърба. Тя доволно измърка и се притисна към него. От усните ѝ се отрони само тих шепот:

– Виктор...

Това така го поразя, че в първия момент той остана като ударен от гръм. Дали Алекс все още спеше или беше будна и се обръщаше към

него? По равномерното ѝ дишане обаче си личеше, че тя все пак спи. А дали го сънуваше?

Но той знаеше, че няма да е честно. Алекс спеше и дори не осъзнаваше какво прави. Ако се

събудеше, вероятно щеше да му удари един шамар. Но какво можеше да направи той, след като от вътре сякаш се разкъсваше. Толкова време беше прекарал близо до нея, споделяйки всичките ѝ емоции, слагайки я да спи вечер. Беше се измъчвал всеки път, когато виждаше с какви некадърници излиза, а когато скъсаше с тях, тайно се надяваше, че тя най-после ще му обърне внимание. Но това все не ставаше.

А сега тя лежеше толкова близо до него... Беше тъмно, бяха сами, а Алекс просто се беше залепила за него. Въпреки волята си той направи последен отчаян опит да се отдели от нея, но този път тя не го пусна и с ръката, с която го беше прегърнала, го придърпа пак към себе си. Виктор остана на мястото си, без да има сили да се отдръпне. Какво да прави сега?

Повече не издържа. Вътрешно се прокленаше за това, което прави, а в същото време леко надигна брадичката ѝ и в началото плахо, а после жадно впи устни в нейните. Първо, сякаш нещо го преряза силно отвътре, а после по цялото му тяло се разля блаженна наслада. Фактът, че Алекс мигновено отвърна на целувката му, го насърчи и той, вече съвсем не на себе си, я сложи да легне, без дори да се отделя от нея. Обсипваше лицето ѝ с целувки много нежно, защото от доста дълго време беше чакал този момент. Не беше предполагал, че ще се чувства така опиянен, толкова близо до нея.

Алекс леко отвори очи вече разсънена и първо усети топлите му целувки, а после изненадана се изправи и му удари такава плесница, че цялото му лице се зачерви.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – извика не на себе си тя – Полудя ли?

Виктор седна, без да каже нищо, разтривайки пулсиращото си от болка лице. Какво можеше да ѝ отговори? Нищо. Просто си остана така, седнал с нещастно изражение, а тя стоеше изправена срещу него. Имаше толкова съкрушен израз, че Алекс се почувства ужасно и ѝ дожаля. Коленичи пред него и се опита да види лицето му:

– Силно ли те ударих? Извинявай! – тя погали съвсем леко зачервената му страна.

Но Виктор блъсна ръката ѝ ядосан и се изправи.

– Господи, Алекс, престани! Не виждаш ли какво ми причиняваш?

– Да престана? – тя се изправи изненадана и проследи с поглед нервното му разхождане из стаята. – Какво правя аз?

Виктор се обърна към нея все още ядосан и се спря на място.

– Не виждаш ли, ти ще ме съсипеш! Знам, че беше глупаво да си въобразявам нещо, само приятели и толкова, нали? Виктор ще е до мен, когато ми трябва, с Виктор се разбираме, той е единственият ми близък човек, но Виктор се влюби в теб! – очите на Алекс се разшириха от учудване, а той продължи – Да, точно така. Изненада! Не е нещо непредвидимо. В началото просто живеехме заедно, после станахме много близки приятели, а накрая едва се сдържах да не те съборя на леглото. Точно така, Алекс! Виктор не е чак такъв светец и той е като останалите мъже. Но ти не се интересуваш от това, нали? Мислиш, че можеш да се разхождаш гола пред мен и аз да се усмихвам невинно...

– Не съм се разхождала гола пред теб! – викна в своя защита Алекс.

– Така ли? Ами онази вечер, след купона в приятелката ти? Трябваше да отидеш да си вземеш плодов сок от хладилника само по бельо. Ами онзи път, когато ме накара да ти донеса хавлията в банята...

– О, я стига! – ядоса се тя – Господинът не може да се контролира като види малко по-разголена жена и аз съм виновна.

– Не е така, Алекс! – продължи бесен той – Как не разбираш? Не исках да стане така, и това, че съм те видял малко по-разголена не е причината за това, което се случи. Просто един ден вече не беше същото. Не знам как стана. Не знам и кога точно. Знам само, че беше истински ад! Ревнувах те от всеки нов приятел, който ти така любезно ми представяше. Стремях се да ти се харесам, но ти дори не ме забелязваше. За теб бях просто най-добрият приятел и толкова. Сякаш умирах, когато ми казваше, че съм бил добра душа. Знам, че това беше комплимент, но не исках да съм такъв. Исках да съм като примитивните спортисти, с които излизаше. По дяволите, бях започнал да вдигам щанги само и само, за да ме погледнеш по друг начин, а ти знаеш колко много мразя онези нещастници „яките момчета“! През деня мислех за теб, нощем те сънувах. И, когато понякога ти се притискаше към мен уплашена или обърквана, едва се възпирях да не ти призная всичко.

Помниш ли онзи път, когато беше в болницата? Обадиха ми се, че сте катастрофирали с мотора на поредния ти приятел. Лекарите говореха толкова несвързано, че реших... помислих си най-лошото. Тогава карах като обезумял, дори не помня как така стигнах толкова бързо. Помня само, че в колата се молах на Господ за пръв и последен път. Молах

се, защото знаех, че ако ти умреш, ако те загубех, щях да умра и аз...

Виктор не можа да продължи и замълча, безсилен за каквото и да било. Очакваше реакцията ѝ и се страхуваше, че тя ще му се изсмее. Ужасяваше го вероятността да му се изсмее, нямаше да може да го преглътне. Предпочиташе да вика, да му се кара, за това, че е нарушил приятелството им, което е било толкова хубаво. Искаше да го удари, само не и да се изсмее на чувствата му.

В първия момент Алекс не можа да каже каквото ѝ да било. В следващите секунди обаче Виктор забеляза, че очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. Отначало съвсем незабележимо, а после тръгнаха да се стичат по страните ѝ. И въпреки всичко на лицето ѝ грееше усмивка. Онази усмивка, която Виктор обичаше толкова много, която му даваше сили да се бори за нея, която му се струваше най-важното нещо на света. Алекс остана така неподвижна и със сълзи на очи за около половин минута. Половин минута, в която Виктор очакваше присъдата си по-уплашен от престъпник. Защото той беше престъпил границите на приятелството им. Дали тя изпитваше същото към него? Дали беше ядосана? Какво щеше да се случи, ако тя не го обичаше? Трябваше ли тогава единият да се изнесе от тук? Но в следващия момент се случи нещо, което Виктор най-малко беше очаквал.

Алекс се приближи бавно, притисна се към него и му подари най-истинската целувка, която някога беше давала на някого...

КРАЙ

© Вера Борисова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3431>]